

FJORTONDE SÖNDAGEN ”UNDER ÅRET”

ÅRGÅNG C

Första läsningen: **Jes 66:10-14c** (Jag leder lycka till henne som en flod)

Jesaja såg det gudomliga barnets ankomst i framtiden (Jes 7:14; 9:2-6; 11:1-10), som är Jesus, Israels tröst (Luk 2:25). Här ser han ett nytt Gudsfolk födas. Marias tunga bröst (v. 11) avbildades gärna på medeltida kalkmålningar. Hon är ju kyrkans Moder.

Andra läsningen: **Gal 6:14-18** (Jag bär Jesu märken på min kropp)

Paulus avslutar här Galaterbrevet. Han tar själv pennan och sammanfattar sina poänger. De judaiserande kristnas krav på omskärelse av hedningar är ren världslig fåfänga. Världen som korsfäste sin Frälsare har på sätt och vis korsfäst sig själv (v. 14). ”Guds Israel” (v. 16) är kyrkan. Om Jesu sårmärken (v. 17) är regelrätta stigmata eller ska förstås som spår efter misshandel, sjukdom eller något annat vet vi inte.

Evangelium: **Luk 10:1-12, 17-20** (Den frid ni kommer med skall bli kvar) (Alternativ, kortare version: Luk 10:1-9)

En lyckad missionskampanj genomförs. Men den största glädjen är inte att lyckas med kyrkans verksamhet, utan att veta att vi tillhör Herren i liv och död (v. 20).

Jesus väljer ut 72 lärjungar, precis som Mose fick 70 ”äldste”, d.v.s. medhjälpare (4 Mos 11:16 f) plus de två som tillkom (4 Mos 11:26). Lukas vill nog också få oss att tänka på de 70 folken som fanns i världen enligt folklistan i 1 Mos kap. 10 (i den hebreiska Bibeln var de 72!): Jesus antydde så missionen till alla folk som kyrkan skulle förverkliga (Jes 42:6; 49:6). I vissa Lukashandskrifter är lärjungarnas antal 70 – vilket som är det rätta vet vi inte. V. 3: Att skickas som lamm bland vargar är en skrämmande tanke. Men den gode Herden skyddar och leder kyrkan (Joh 10:1-16) och den messianska tiden är nära, då vargen ska bo med lammet (Jes 11:6; jfr 65:25).

Förbudet mot att hälsa på någon på vägen (v. 4; jfr 2 Kung 4:29) är ett profetiskt tecken: ”Ur vägen, vårt budskap brådskar!” V. 7 och 8 (om att acceptera vad som serveras) är typiska för Lukas: mat spelar en stor roll i hans evangelium, från foderkrubban som den nyfödde Jesus läggs i (Luk 2:7) till ögonblicket då den Uppståndne ber om mat (Luk 24:41-43). V. 12: Sodomiternas vidriga synd fick ett vidrigt straff (1 Mos kap. 18-19), men de kände inte Jesu godhet som människorna på Jesu tid. Dessa hånade honom, men ingen ragnarök drabbade dem. Därför väntar dem en desto hårdare dom i evigheten. Lukas berättar för oss om lärjungarnas lyckliga återkomst och Satans snabba fall från himlen. Satans position ”i himlen” är avskaffad (vi ska tänka oss en domstolsliknande situation där djävulen var åklagare och ständigt letade fel på människorna inför Gud, så som vi ser i honom göra i Jobs bok, kap. 1) – hans stol är nu omkullkastad (jfr Rom 8:31-39). Demonutdrivningarna visar att Gudsriket har börjat. Nu kan inget hindra oss att bygga upp en bättre värld enligt Guds sinne.

MÅNDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 28:10-22** (Jakob såg en stege och Guds änglar steg upp och ned på den)

Det finns heliga platser där Guds nåd känns påtaglig – som här i Betel där Jakob drömmer om Gud. Vi katolska kristna vallfärdar dit, bygger kyrkor där och ägnar oss åt bön. Men för den som lever med Jesus finns himmelsstegen överallt (jfr Joh 1:51).

Evangelium: **Matt 9:18-26** (Min dotter har just dött, men kom så får hon liv igen)

Man drar i Jesus från flera håll. Berättelsen är mer detaljerad och dramatiskt berättad hos Lukas (Luk 8:40-56), och ännu mer hos Markus (Mark 5:21-43). Här hos Matteus är flickan redan död – scenen blir för honom till en bild av uppståndelsen (uttrycket ”steg upp” i v. 25 kan även översättas med ”uppstod”). Flöjtblåsarna som Matteus nämner (v. 23) spelade på blåsinstrument med gällt ljud, en del av det obligatoriska klagandet. Det inhyrda snyftarna är inte seriösa – lätt slår de om i skratt när Jesus talar om att flickan ”sover” (v. 24). Verkligt berörd är bara Jesus. Ömt tar han flickans hand. Hon ska möta Herrens godhet här i de levandes land (Ps 27:13).

Den blödande kvinnan berör desperat tofsen på Jesu mantel (v. 20; jfr Matt 14:36; 1 Sam 15:27; Sak 8:23). Vi katolska kristna tror som hon att Gud kan göra under genom beröring med heliga personers saker eller relikier (Mark 5:28-30; 2 Kung 2:13f; 13:21; Apg 5:15-16; 19:11-12). ”Tofsen” här är förmodligen en av de fyra som den fromme juden skulle ha på sin mantel som påminnelse om att hålla lagen (4 Mos 15:38f; 5 Mos 22:12). Hålla lagen? Enligt lagen (3 Mos 15:19-27) är kvinnan på grund av sina blödningar ständigt oren (= utanför den ”heliga” sfären), och Jesus görs oren genom att komma i beröring med henne. Författaren (med sin judiska bakgrund) skriver nog med viss vämjelse (är det därför som hans version är så kort?). Han vet att hela den judiska vardagen vilar på renhetslagarna och har i 5:18 citerat Jesus om att inte ens den minsta prick i lagen ska tas bort. Vad gäller nu? Urkyrkan fick tänka till. Jesus ville inte göra det lätt för dem.

Mig har Gud visat att man inte skall betrakta någon människa som ohelig eller oren (Apg 10:28).

TISDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 32:22-32**

(Du skall heta Israel ty du har kämpat med Gud)

Jakob överfalls av Gud, och av sitt samvete. Han ljög sig till sin blinde fars välsignelse när han på frågan ”Vem är du?” angav sin brors namn (1 Mos 27:19). Så måste vi brottas

med Gud innan vi kan ta över vårt arv, det heliga landet, himlen. Gud ger fuskaren en ny chans: ”Vad är ditt namn?” ”JAKOB!” svarar han nu ivrigt. Bikten är över.

Evangelium: **Matt 9:32-38** (*Skörden är stor men arbetarna få*)

Med denna evangelieläsning verser avrundas de tio mirakel som följde på Bergspredikan. Folkets reaktion är gränslös häpnad – lätt att förstå! Fariseernas reaktion är blint hat – de vill inte dra annan slutsats än att Jesu hjälp till sjuka, döda och besatta är djävulens verk. I Matt 12:25-30 får de svar på samma anklagelse (jfr 10:25). Jesus är nu rörd men också tyngd av den enorma arbetsbelastningen som väntar ifall det ska lyckas att få Gudsfolket samlat till en ny början med Gud. Så många som skulle nås! Jesus ber om lärjungarnas förbön för sitt arbete – han som själv är Gud! Gud önskar att vi ska vara med honom i hans verk! Det är han, inte vi, som frälser, ändå vill han inte göra det utan oss. **Förbön** är att vara på linje med honom, *ett hjärta och en själ*, att be i hans namn, och för kyrkans arbete. Det önskar han allra mest – vi är alla inbjudna till det!

V. 36: Får klarar sig inte utan herdar. Att se får irra omkring är frustrerande, man vill rusa dit för att stoppa kaoset och fösa ihop djuren. Mose bad Gud om en efterträdare så att det inte skulle bli så med folket (4 Mos 27:17). Han fick Josua (= samma namn som Jesus). Denna bild används även som kritik mot folkets socialt oansvariga ledare i Hes 34:5; Sak 10:2; 1 Kung 22:17. Gud lovar att själv bli folkets herde i Hes 34:10 f. Jesus visste att han var *Sonen* som skulle förverkliga det. Han återvänder ofta till bilden (Matt 10:6; 15:24; 18:12; 26:31; Joh 10).

Medarbetare skulle utnännas och utbildas. Det handlar hela nästa kapitel om.

Vi gick alla vilse som får, var och en tog sin egen väg (Jes 53:6).

ONSDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 41:55-57; 42:5-7a, 17-24a** (Vi har dragit skuld över oss genom det vi gjorde mot vår broder)

Josef i Gamla testamentet är en Kristusikon i förväg. Förrådd och såld av sina bröder (resten av Israels barn) får han uppleva att Gud vänder hans öde. Som faraos kloke statsminister räddar han många från döden. Listigt för han här sina bröder till ångerns nåd.

Evangelium: **Matt 10:1-7** (Gå till de förlorade fåren i Israels folk)

Exorcism, sjukvård och uppväckande av döda (Matt 10:8) är apostlarnas första uppgifter. De ska också predika, men ännu bara för judar. Kyrkan skulle först samla resterna av det fromma gudsfolket, därefter de kallade i alla andra folk (Matt 28:16-20; Apg 1:8). Juden

främst, men också greken – så säger Paulus senare (Rom 1:16; 2:9-10; jfr Joh 4:22). Vi ser hur Jesus lägger sitt verk i bräckliga människors händer (i dag: i dina och mina!). Det började med de tolv. Den förste och främste av apostlarna var Simon Petrus, som snart skulle gå på vattnet med Jesus och anförtros nycklarna till Guds rike (Matt 14:29; 16:19). Hans kontrast var den tragiske Judas Iskariot som senare ersattas av Mattias (Apg 1:26). En tredje var författaren själv (enligt fornkyrkans vittnesbörd) d.v.s. tullindrivaren (och därmed Romvännen) Matteus (Matt 9:9), som hos Markus och Lukas kallas för Levi. Simon Kananaios kallas i Luk 6:15/Apg 1:13 för ”seloten” (frihetskämpan med vapen i hand). Om det ska tolkas politiskt, då kan han och Matteus bara ha varit dödsfiender. Taddaios (v.3) heter hos Lukas Judas (Luk 6:16, den gode Judas) men vi kallar honom Judas Taddaios. Natanael i Johannesevangeliet (Joh 1:45 f) identifieras med Bartolomaios. En senare rabbinsk text har en märklig lista på bara fem nära medarbetare till Jesus: ”Matthai” (= Matteus?) och ”Todah” (= Taddaios?) och tre gåtfulla namn: ”Nakai”, ”Nezer” och ”Buni” (Den babyloniska talmud, bSanh 43a). Listan ges i samband med ett fördömande av Jesus. Vilka källor den bygger på vet ingen. Det är mycket vi inte vet.

Han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ner ur himlen från Gud, full av Guds härlighet. Och den lyste som den dyrbaraste ädelsten, som en kristallklar jaspis. Stadsmuren hade tolv grundstenar, och på dem stod tolv namn, Lammets tolv apostlar (Upp 21:10-11, 14).

TORSDAGEN 11 juli:

DEN HELIGE BENEDICTUS AV NURSIA (ca 480 – ca 560)

På 400-talet var kristendomens seger som det mäktiga romarrikets religion ett faktum. Kyrka-stat-modellen innebar att alla skulle tillhöra kyrkan, även om det ännu fanns andra kulturer vid liv, inte minst på landsbygden. Men det gamla romarriket kunde inte hålla ihop. Huvudstaden hade redan av kejsaren Konstantin (han som tillät kristendomen år 313) flyttats österut till Bysans (Konstantinopel, nuvarande Istanbul), och Rom miste sitt inflytande. I början av 400-talet föll västgoterna under Alarik in i Italien. Gallien och Spanien översvämmades av skinnklädda, skrikande barbarhorder. Att den ”eviga” staden själv, världens mittpunkt, kunde intas och plundras (år 410) blev en chock för alla. Gotiska (germanska) herrar styrde nu flera nya riken som en gång hade varit Romarrikets västliga provinser. De gamla romarna föraktade dessa folk med deras annorlunda seder, språk, kläder, ja annorlunda lukt. Till råga på allt var både väst- och östgoter intresserade av kristendomen, men de antog den kätterska, arianska religionsformen, som precis hade besegrats av den katolska religionen inom romarriket. Så var katolska kristna åter pressade av fientliga härskare – även om riket hade antagit den kristna tron. Men det kristna livet hade redan från 300-talet urholkats från annat håll: masstillströmningen av nya kyrkomedlemmar betydde att det blev kännbart enklare att vara kristen. Hur kristna

blev de vanliga romarna egentligen? På Cirkus Maximus skrek sig massorna fortfarande hessa vid de gamla hästkapplöpningarna och de (antagligen ännu) blodiga gladiatorspelen. De sociala orättvisorna var himmelsskriande. Moralen var i upplösning i kapp med den politiska kollapsen i det som en gång varit världens mest väloljade administration. Vissa allvarliga kristna drog sig undan från de nya förhållanden och valde att leva som eremiter i bön och försakelse. Med beundran talade och läste man om de så kallade ökenfäderna i Egypten – män (och kvinnor) som flydde från världens lockelser och bländverk och i öde trakter kämpade den andliga kampen mot djävulens frestelser.

I Rom fanns tomma antika tempel vid sidan av nya kristna basilikor med myllrande liv, av vilka vissa ännu finns, t.ex. Santa Sabinakyrkan på Aventinen). Till denna stad kom ca år 500 en ung man från landet, BENEDICTUS, tillsammans med sin amma. Han var född i Nursia, ca tio mil från Rom, i en kristen familj och skulle nu ägna sig åt studier. Förskräckta av storstadens moraliska förfall flyttade de två snart till en by sju mil från Rom, där Benedictus fick undervisning av den lokale prästen. Ynglingens fromma liv väckte uppseende, och det var från denna tid anekdoterna om mirakel började. Hans amma hade lånat ett fat för att skilja agnarna från vetet. Det föll i golvet och gick i två bitar. Benedictus grät och bad, och nu var fatet helt. De lokala kristna blev djupt imponerade och hängde upp fatet så att alla kunde se vad som hänt. Det blev besvärande för den fromme studenten. I hemlighet lämnade han amman och reste till berget Subiaco, 40 mil från Rom, där han gömde sig tre år i en svårtillgänglig grotta, klädd i djurhudar. En munk vid namn Romanus – den ende på platsen som visste om det – firade ner mat till honom i en korg. Snart hittades eremiten av herdar. Folk kom med mat och lyssnade till hans ord.

Det unge helgonets inre liv liknade ökenfädernas. Djävulen kom till honom i en liten svart fågels gestalt som gav sig på hans ansikte. Minnet av en vacker kvinna han en gång sett överväldigade honom med ett begär som nästan fick honom att helt överge sitt asketiska liv. Genom Guds nåd kom han till besinning och kastade sig naken in bland törntaggar och brännässlor. Från den stunden var den sinnliga lusten kuvad. Efter detta började många komma för att ställa sig under hans ledning. Ett kloster i närheten skulle ha ny abbot och bad Benedictus bli det. Han tvekade först men sade till sist ja. Munkarna ångrade sig dock snabbt, ty den unge ivraren gick hårt emot deras ovanor. De förgiftade ett glas med vin och räckte honom det. Helgonet gjorde korsets tecken över glaset och det brast i bitar. Gudsmannen fattade vad som hänt, reste sig och lämnade klostret. Tillbaka i ensamheten uppsöktes han av allt fler som ville "lämna världen", som man säger. Av dem organiserade han tolv kloster med tolv munkar i varje och var sin abbot.

Så kom man till det berg där än i dag det berömda klostret Monte Cassino står. Däruppe hade gammal vidskepelse ännu tag i människor. Benedictus lät – helt i tidens anda – riva de hedniska offerlundarna, krossa avgudabilderna och välta deras altaren. Av ett Apollotempel gjorde han ett kapell till ära för den helige Martin, som hundra år innan hade genomfört en liknande aktion.

Helgonet fick gåvan att bota sjuka, ja, väcka avlidna till liv, fördriva demoner, se vad som hände långt borta och att genomskåda människors bedrägerier och läsa tankar.

Rörande blev det sista mötet mellan Benedictus och hans syster, den heliga Scholastica, som också levde ett gudsvigt liv. De brukade träffas en dag om året för lovsång och andliga samtal. När kvällen kom ville hon att brodern skulle stanna längre, men han ansåg att han på inga villkor kunde övernatta utanför klostret. Då försjönk hon i bön och ett våldsamt skyfall med blixtar och åska gjorde det omöjligt för honom att lämna huset. ”Gud allsmäktig vara dig nådig, min syster, vad är det du har gjort?” sa han. Så fick hon sin vilja igenom. När Scholastica dog få dagar senare insåg Benedictus att Gud låg bakom ovädet. Han anordnade att han en gång själv skulle läggas i samma grav. Så blev det också.

Allt detta – och mera till – berättas mot slutet av 500-talet av den helige påven Gregorius den store (han som organiserade den gregorianska sångrepertoaren) i hans bok om Benedictus liv (finns i svensk översättning på Artos förlag). Hans källor var fyra ledande, namngivna efterföljare till helgonet, varav en fortfarande var vid liv när Gregorius skrev.

Europa som kristet kulturbygge på medeltiden var till stor del beroende av benediktinmunkarnas arbete. De röjde skogar, odlade mark och förberedde på många sätt vår civilisation. Deras klosterskolor, där antika texter skrevs av och bevarades för eftervärlden, blev kulturella och andliga kraftcentra. Benedictus berömda klosterregel blev normerande för stora delar av den västerländska klosterrörelsen. Dess andliga kärna är Kristi efterföljelse. Man ser i abboten Kristus som man lyder, i den sjuke eller gästen Kristus som man hjälper, och man lider för att efterlikna Kristus. Samma mål har liturgin (opus Dei, Guds verk), studiet av heliga böcker (lectio divina, gudomlig läsning) och stabilitas loci (att stanna i samma kloster). ”Be och arbeta” (ora et labora) var mottot i allt, men gudstjänsten, som uttryck för kärleken till Kristus, skulle gå före allt annat.

När det urgamla klostret på Monte Cassino totalförstördes under andra världskrigets bombningar byggdes det omgående upp igen. Där kunde gamla fiender sedan hitta varandra och försonas. Benedictus är i dag skyddshelgon för Europa. I dag, efter 1500 år, lever rörelsen – modellen var tydligen hållbar! – och det finns både manliga och kvinnliga ordensgrenar. Här i Sverige möter vi dem i Heliga Hjärtas kloster i Omberg vid Vadstena och i Mariavall i Skåne.

Den kända Benedictusmedaljongen (ibland fastsatt på ett krucifix, Den saliga dödens kors som det då kallas och som man kan bära, vidröra eller kyssa) har en bild av Benedictus på ena sidan och ett kors på den andra. På framsidan, kring Benedictusbilden, finns texten Eius in obitu nostro presentia muniamur (”Må hans närvaro beskydda oss i vår dödsstund”). En rad meningar antyds på baksidan i form av varje ords första bokstav:

VRNSMV – Vade retro, Satana; nunquam suade mihi vana. Sunt male quae libas; ipse venena bibas Gå bort, Satan, fresta mig aldrig till att leva enligt denna världs tomma fåfänga; det är ont vad du bjuder på; drick själv det giftet!).

CSPB – Crux Sancti Patris Benedicti (Den helige fader Benedictus kors)

CSSMLNDSMD – Crux Sacra sit mihi lux. Non draco sit mihi dux (Må det heliga korset vara ljus för mig. Må inte ormen bli min ledare).

Att bära denna medaljong (välsignad av präst eller diakon) ger många nådegåvor – inte minst avlat – för den som lever som allvarligt praktiserande kristen, i vänskap med Gud, inte minst när man ångrar sina synder, anropar Jesu namn och med förtröstan accepterar människans oundvikliga öde – döden – som bot för begångna synder.

Ur den helige Benedictus regel (7:10, Katolska bokförlaget, 1991):

Ödmjukhetens första steg består i att man alltid håller Guds fruktan för ögonen, aktar sig noga för att glömma den och alltid kommer ihåg allt vad Gud har befallt.

Kyrkans bön på denna dag:

Fader, helighetens källa, du gjorde den helige Benedictus till en läromästare som fostrat många till att tjäna dig i bot och bön. Lär oss att ingenting går före kärleken till dig, och låt oss vandra dina budords väg med villigt hjärta.

Särskilda läsningar på denna dag: Ords 2:1-9 samt Matt 19:27-29.

FREDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 46:1-7, 28-30** (Nu vill jag gärna dö, sedan jag har sett ditt ansikte)

Jakob hette också Israel. Kyrkan är det nya Israel (Katolska kyrkans katekes, nr 877) som satsar allt, bryter upp och tar emot räddningen från Gud genom den nye Josef, Jesus. Ett härligt land utan nöd väntar oss. Bibelns bildspråk är övertydligt.

Evangelium: **Matt 10:16-23** (Er faders ande skalla tala genom er)

Jesus – med sin folkliga stil – talar om får, vargar, ormar och duvor som bilder för religiös existens (v. 16). Vargen har i mänsklighetens sagor och myter inget snyggt socialprotokoll. Den är så gott som alltid destruktiv, en bild av djävulen som med öppen käft ger sig på Guds folk. Ormen är heller ingen trevlig kamrat (jfr 1 Mos kap. 3), men den har onekligen något coolt, behärskat och smart över sig. Den förknippas gärna med medicin, dolda skatter och evigt liv. Den används som Kristusikon i Joh 3:14-15 (jfr 4

Mos 21:4ff). Denne Smygare i gräset passar dock dåligt ihop med duvan – den blida, fredliga, trogna fågeln – som svingar sig upp under himlen (och som var de fattiga judarnas offerdjur, jfr Luk 2:22-24). I vilken saga är väl dessa två djur vänner? Jesus är kreativ och utmanar vårt tänkesätt: vi ska ta till oss det bästa nerifrån (ormen) och uppifrån (duvan): jordiskt know-how och himmelsk visdom, enkelhet, ärlighet. Ormlig slughet behövs om man är ett får bland vargar (v. 16 f). Paulus kunde skickligt spela ut sina motståndare mot varandra så att de började gräla och han gick fri (Apg 23:6-11). Gud inger sina apostlar vad de behöver säga när det är dags (v.19-20; jfr Joh 16:13). Men det kan ändå bli svårt. Misshandel, dödsdom och förräderi från de närmastes sida kan ingå. Kristus, Paulus, Petrus – alla fick de smaka på det. Matteus som skrev det här räknade med att få sin del av det som ännu fattas i Kristi lidanden (Kol 1:24), och även hans läsare skulle se upp! I vår tid är likgiltigheten kyrkans största motståndare. Den ger kyrkans arbetare en ny sorts martyrium. Hur bemöter vi den? Tappa inte modet, var kreativ, fräck, rak!

Träd upp i tid och otid, vederlägg, tillrättavisa, vädja (2 Tim 4:2).

LÖRDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 49:29-33; 50:15-26a** (Gud skall se till er, och föra er upp från detta land)

”Kan det verkligen stämma att vår bror Josef har förlåtit oss?” Bröderna som ville mörda sin irriterande bror och så bli lik Kain (1 Mos kap. 4) oroas. Josef är en ikon av den uppståndne Kristus i förväg: här gäller inte lag (5 Mos 27:24) utan nåd.

Evangelium: **Matt 10:24-33** (Var inte rädda för dem som kan döda kroppen)

Jesu utsändningstal (hela kapitel 10) innehåller ingen missionärsromantik. Det är ett tufft, farligt och otacksamt uppdrag hans vänner skickas ut på. Jesus är ingen optimistisk företagsledare som peppar sina säljare med motiverande mental massage. Han säger som det är: de ska ut och tala för en person som medierna ser som djävulen själv. De ska inte räkna med annat än att själva få samma etikett (v. 25). Det är skrämmande utsikter, sådana predikanter kastade man sten på. Men värre vore det att tappa Guds vänskap (v. 28) – det är tröstande ord, men också hårda, blir man lugnad av dem? Risken att Jesus ska förneka oss inför Fadern i himlen (v. 33) är förkrossande att tänka på. Lärjungarna såg nog inte precis roade ut där de satt och lyssnade. Vi märker det indirekt: hela tre gånger måste Jesus i detta lilla avsnitt (v. 26-31) säga: Var inte rädda. Jesus ville befria apostlarna från fruktan för människor och för döden. Hans ”soldater” skulle satsa allt. Styrkan i Jesu ord, det vinnande, är att de är så realistiska.

Insatsen kommer inte att ske utan att vi fruktan och bävan. Men vad vi ska frukta mer än den egna döden är att förkunnelsen inte blir av. Tolkningen av v. 26-27 kompliceras lite

av att samma ord används i en rätt så annorlunda betydelse i Mark 4:22; Luk 8:17; 12:2. Här verkar meningen vara: Jesu ”hemlighet” (att han kommer med Guds rike) får inte hållas fast inom en exklusiv elit av invigda. Nej, trons hela sanning ska ropas ut med megafon, inget ska hållas hemligt som i de sekter som bara stegvis avslöjar vad läran går ut på (gnostikerna och frimurarna). Ordet om sparvarna (v. 29-31) är starkt tröstande (jfr Amos 3:5-6). Gud har räknat dina hårstrån (och ärren efter livets strider), han vet hur dina fingeravtryck ser ut och hur många dagar och timmar som återstår av ditt liv. Allt vilar i hans hand.

Ropa till mig när du är i nöd, jag skall rädda dig, och du skall ära mig (Ps 50:15).
--